

דרך הישר

יש בורא עולם והוא אוהב אותך!

עלון מס' 14

HAYASHAR.COM

פרשת אמור

בשנה למקום בו חלים נסים אלו ויכולים לראות בעינים שלהם את פעלת הבורא יתברך?
ואם נתבונן היטב נראה כי דוקא הכהנים שהיו חשופים לנסים אלה לא התפעלו כפי שהיה מתפעל אדם מהרחוב לו היה רואה את הדברים, אלא בשל רבוי הנסים שהיו במקום (המשנה באבות מונה 10 נסים שנעשו בירושלים על בסיס יום יומי) הם התרגלו לדבר ואם לא חל היה הנס אז היו מתפללים. ואם פו השאלה קשה עוד יותר, מדוע לעשות כל כך הרבה נסים במקום בו האנשים מתרגלים ולא מתרגשים מהם?

אלא שבמקום אחר אמר בורא עולם למשה רבנו כי הוא מצפה מבני ישראל שיהיו לו "לממלכת כהנים וגוי (עם) קדוש". אז להיות עם קדוש הוא דרישה גבוהה אך אפשרית מכל ישראל, אבל ממלכת כהנים? איך ישראל ולוי יכולים להיות כהן? איזו דרישה זו?

בורא עולם יחד את שבט לוי משאר השבטים ואת משפחת הכהנים מתוך שבט לוי, ולכן ישראל לא יכול להיות לוי ושניהם לא יכולים להיות כהן, אלא שהדרישה של בורא עולם מאתנו היא להפיר שהוא יחד אותנו מבין כל אמות העולם, ולכן מבחינה זו אנחנו נחשבים לכהנים לעמית שאר העולם.
וכמו שפנה צריך לקדש את עצמו מאחיו כי הוא עובד עם בורא עולם בצורה נשגבת משאר העם, כך כל ישראל צריכים להתקדש כי הם קרובים לבורא עולם משאר אמות העולם.

אחת המצוות המתארות בפרשה היא ענין לחם הפנים. הכהנים היו מכינים את הלחמים ביום ששי, מניחים אותם בשבת על שלחן לחם הפנים ומחליפים אותם בלחמים משבת הקודמת, המחלקים במוצאי שבת זו. הלחמים האלה היו מנחים שבוע שלם (ואם חל חג ביום ששי היו אופים אותו אף יום קדם) והיו חמים וטריים כשחלקו אותם הכהנים ביניהם כאלו עתה יצאו מהתנור.
נס זה מצטרף לשורה של כמה נסים שהיו לעיני הכהנים בלבד בבית המקדש, ורב ככל העם לא זכו לראותם. נס אחר היה בכלים של בית המקדש שנטמאו שהיו שוכרים אותם לטהרם מטמאתם והיו משליכים אותם במקדש והקרקע היתה בולעת אותם.

מה הרעיון בנסים אלו שהם לעיני הכהנים בלבד, מה גם שהכהנים חלקו ל-24 משמרות, וכל משמרת היתה משמרת במשך שבוע אחד כל 24 שבועות, כך שעבדו פעמים בשנה, מלבד הרגלים שכל הכהנים הגיעו לעבד יחדיו.

נמצא שאף על פי שנס לחם הפנים היה קיים כל הזמן, כל כהן זכה לראות ולהפנימו פעמים בשנה, בעוד שאר ישראל גם לכהן לא זכו.
הקדוש ברוך הוא לא עושה נסים לחנם, ואם פו פאשר נעשה נס, בורא עולם עושה אותו בזמן ובמקום שיותר אנשים יראו ויבינו ממנו דבר, על מנת שלא יצטרך לעשות נס לכל אחד ואחד כדי שיכירו בו ויסורו למרותו.
ואם פו מה הרעיון לעשות נסים על בסיס יום יומי לקבוצה קטנה של אנשים שמתחלפים ביניהם ומגיעים לשבועים

ומי שמתקדש וקרוב לבורא עולם, לא מתרגש מהנסים המתרחשים סביבו כי הם חלק מהמציאות והטבע של מי שיחי במחצתו של הבורא, ואין בהם דבר מיוחד בפני עצמו.

דבר הישר ראיות וזנים

ברכות השחר - ברכת אוזר ישראל בגבורה

וכמו בברכות הקודמות אנחנו מודים לבורא עולם שהוא זה שחוגר לנו ישראל את החגורה, למרות שמבחינה גשמית אנו אלה ששמים אותה בבגדנו, מכיון שהסברנו כי החגורה מסמלת את הלחימה וההתגברות שלנו על יצר הרע, וכבר אמרה הגמרא הקדושה במסכת קדושין כי בכל יום ויום יצר הרע מתגבר עלינו לכלותינו ולולא הקדוש ברוך הוא היה יכול לנו, אלא שבורא עולם לא יעזבנו בידינו ואנו פן יכולים להתגבר עליו, אם וכאשר נמשיך להחזיק בידו של בורא עולם שיעמד לצידנו.

ובברכה זו מגלה לנו בורא עולם את אחד הפלים החשובים לעבודת ה' במהלך היום להפרידת יצר הרע ממחשבותינו והוא על ידי שנגדר את עצמנו בעריות - אם בשמירת עינים, אם במעוט שיחות עם בני המין השני במקום שלא לצורך, ואם בהשתדלות מרבית לא להגיע למצבי יחוד עם בני המין השני, כי הערבוּבָה של גברים ונשים היא ערוב של חסד (גברים) ודין (נשים) שהוא ערוב קשה, למעט המקומות שהוא נעשה בהתר ובקדושין, שאז החבור בין האיש לאשה המתרת לו הוא בחינת חבור של חסד וגבורות שיוצרים תפארת - דבר הראוי לעבודת הבורא.

ולכן גם אשה מברכת ברכה זו, גם אם לובשת שמלות וחצאיות ואינה צריכה חגורה, כי יצר הרע פועל על שני המינים במטרה לקרבם זה לזה כדי שיגיעו לידי אסור ויערבו חסד עם דין בצורה אסורה.

ועל ידי הברכה אנחנו מזכירים לעצמנו כי בורא עולם הוא העוזר לנו לגדר את עצמנו ולהתגבר על יצר הרע המבקש להמיתנו.

"ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם.
אוזר ישראל בגבורה".

ברכת אוזר ישראל בגבורה היא ברכה על האזור - חגורה שלובשים סביב המתנים. מקור הענין ללבישת חגורה ביהדות הוא בהפרדה בין הלב לערוה, כלומר בין החלק העליון של הגוף שמיצג את הרוחניות והקדושה שבאדם, לבין פלג גופו התחתון המיצג את התאוות והגשמיות.

בזמנם נהגו ללבש גלפיות כמו הערבים, כי זה הלבוש המדברי שבו חיו בני ישראל, וכיון שאסור להתפלל, לברך או ללמד תורה כשהלב רואה את הערוה, כלומר כשאין הפרדה בין החלק העליון לתחתון מתחת לגלביה, הרי כשהיו באים לעסק בדברים של קדושה היו קושרים סביב המתנים אזור להפריד בין הלב לערוה.

בימינו כשיש תחתונים ומכנסים אין חיוב לשים חגורה, אבל רבים נוהגים להחמיר בעקור בזמן תפלה כשעומדים לפני המלה, להוסיף חבל קושר סביב המתנים אפילו כשיש לו בגדים תחתונים, מכנסים וחגורה.

בשונה משאר ברכות השחר, כאן לא נאמר "אוזר בגבורה" אלא "אוזר ישראל בגבורה", מכיון שכל שאר הברכות עד כה גם הגוי צריך להודות עליהם, אבל החיוב ללבש חגורה הוא ליהודי בלבד, כי הוא לא נועד לצורך הבגד, שהרי אפשר להתלבש כיום גם בלי חגורה, אלא הוא צורך רוחני שמבטא את ההתגברות שלנו על יצר הרע, ושליטת השכל על התאוות, שאני יכול בפעלה זו לקשר את היצר ולהפריד אותו מהמחשבה.